

Peygamberimiz (s.a.v) günahsızken neden bağışlanma dilerdi?

Peygamber Efendimiz (s.a.v) günahlardan korunmuş (ismet sahibi) olduğu halde, neden sürekli "istiğfar" ederdi? Bazıları bu meseleyi ya bilmeden ya da kasıtlı olarak çarpıtarak şöyle sunar: "Demek ki Peygamber de günah işliyordu ki istiğfar ediyordu."

Peygamber Efendimiz (s.a.v), İslam akaidine göre **ismet sahibidir**; yani Allah tarafından günah ve hatadan korunmuştur. Bu, onun ilâhî bir güvence altında olduğunu gösterir. Dolayısıyla onun istiğfarını, bizim günah sonrası yaptığımız istiğfarla aynı görmek, meseleyi kökten yanlış anlamaktır. Biz ilk önce Efendimiz (s.a.v)'in ismet sıfatının delillerini zikrelelim.

Resûl Günah İşlemez: İsmet Hakikati

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

"Kim Peygamber'e itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur." Nisâ Suresi, 4:80

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Nisa Suresi 59.

Ayet

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Nur Suresi 54. Ayet

Kur'ân'da geçen bu ve bunun gibi birçok ayet-i kerime peygamberlerin **ismet (günah ve hatadan korunmuşluk)** sıfatına sahip olduğunun en güçlü delillerinden biridir. Çünkü eğer o, bazı hususlarda hata ve günah işlese, ona uymak hataya ve günaha uymak anlamına gelirdi.

Halbuki Allah Teâlâ, Resûl'e itaati mutlak olarak emretmiş ve bunu kendisine itaate eşitlemiştir. Bu ise gösterir ki, Peygamber'in hayatında hata ve günah ihtimali yoktur; aksi takdirde Allah, kullarını yanlış yönlendirmiş olurdu ki bu asla mümkün değildir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Neden İstiğfar Ederdi?

1. Kulluk Edebi: “Yaptım” Değil “Yapamadım” Demek

Peygamber Efendimiz (s.a.v) için **ismet vardır, günah yoktur**. Onun istiğfarı, bizim anladığımız manada bir günahın bağışlanması değildir. Bilakis o istiğfar, **makam-ı nübüvvete lâayık bir mânâ taşır**.

Yani yaptığı ibadetler o yüce makama nispetle eksik görüldüğü için istiğfar ederdi. Çünkü ne kadar yüksek olursa olsun, kulun ibadeti Allah'ın sonsuz azametine tam karşılık olamaz. Bu sebeple onun istiğfarı, bir hatadan değil; **kemalin yanında görülen eksiklikten** doğar.

2- “Efdal Olanı Terk”ten Dolayı İstiğfar

Peygamberlerin istiğfarı, günah için değil; daha **güzel olanı terk etmekten (terk-i evlâ)** dolaydır. Yani ortada bir günah değil, iki güzelden daha aşağı olanın tercih edilmesi vardır.

Daha iyisi varken iyi olan yapılmıştır; fakat nübüvvet makamında bu bile eksik görülür. Çünkü onların ölçüsü bizimki gibi değildir. Bu sebeple istiğfar ederler; hatadan değil, **kemale, daha layık olana ulaşamamanın edebiyi istiğfar ederler**.

3- Ümmete Fiilî Ders Vermek İçin

Eğer Peygamber Efendimiz (s.a.v), bütün kemaline rağmen istiğfardan müstağni değilse, bizim hâlimiz nasıl olabilir? Hiç bir mükellef, yaptığı ibadetin tamamen kusursuz olduğundan emin olamaz. İnsan ne kadar dikkat ederse etsin, kalpte bir gaflet, niyette bir eksiklik, huzurda bir dağınıklık olabilir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v), sadece anlatmaz; yaşar ve öğretirdi. Eğer istiğfar etmeseydi, insanlar şöyle zannedebilirdi: “İstiğfar sadece günahkârlara mahsustur.” Ama o, en yüksek makamda olduğu hâlde istiğfar ederek şunu öğretti: İstiğfar, **herkesin ihtiyacıdır**.

4. Sürekli Yükseliş ve Daha Yüksek Marifet

Kulluk bir yolculuktur. Kul bir makama ulaşır... Sonra daha yüksek bir makama çıkar... Ve o zaman fark eder: “Az önce bulunduğum hâl eksikti.” Allah'a giden yolun makamları sonsuzdur. Her makam, bir sonrakine göre eksiktir.

İşte bu idrak, istiğfarı doğurur. Yani: Yükseldikçe kusur daha net görülür. Yaklaştıkça acziyet daha derin hissedilir. Peygamber Efendimiz (s.a.v), her an daha yüksek bir yakınlık hâline yükseliyordu. Her yeni hâl, bir öncekini eksik gösteriyordu. Yani onun istiğfarı: **düşüşten değil, yükselişten doğar**. Makam yükseldikçe istiğfar da artar. En yüksek kullar, en çok istiğfar edenlerdir.

5. İstiğfara Bizzat Emrolunmuştu

Her şeyden önce bu, bir tercih değil **ilâhî bir emirdir**. Kur'ân'da Nasr suresinde, Muhammed Suresinde açıkça buyrulur: Ayet-i kerimeler, tesbih ve istiğfarda bulunmayı açıkça ifade etmenin, Hz. Peygamber (s.a.s)'e vacib olduğuna delalet etmektedir.

وَاسْتَغْفِرْ لِدُنْبِكَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ؟

**Hem kendinin, hem de inanmış erkek ve kadınların günahlarının
bağışlanmasını dile!**

Muhammed: 19

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ؟ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

**Artık Rabbini övgülerle yücelterek tesbih et ve O'ndan bağışlanma dile!
Çünkü O, tevbeleri çokça kabul edendir.**Nasr Sûresi:3

Yani Peygamber Efendimiz (s.a.v), günah işlediği için değil; **Allah emrettiği için istiğfar ediyordu. Bu istiğfar, haşa bir günahın telafisi değil; ilâhî emre itaatın, kulluk edebinin ve kemal şuurunun bir tezahürüdür.**